

31. évközi vasárnap 2011.

Bevezetés

„Tegyetek meg mindent, amit mondanak nektek, de tetteikben ne kövessétek őket! Figyelmeztet Jézus.

Ma sokat emlegetik a "hihetőséget, hitelt érdemlést", talán mert kevés van belőle a közéletben, sajtóban, magánéletben. Kinek-kinek megvan a kicsi vagy nagy szerepe, játssza, ahogy tudja: államférfi, üzletember, művész, de a pap is. Mind igaznak mondja, amit mond. Lehet, hogy az is. De sokuk mégsem teszi, legfeljebb látszatra azt, amit mond, amit másoktól elvárna.

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy szavaink és tetteink sokszor nincsenek összhangban. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Add, hogy emberi tekintetektől függetlenül tegyük mindig a jót. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Add, hogy ne terheljünk másokat olyan kötelességekkel, amit magunk sem teljesítünk. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Az Úr Jézus korában az írástudók és a farizeusok tanították a népet. Ez volt a kötelességük. Az Úr Jézus mégis két kifogást emel ellenük. Egyrészt saját előírásaikkal megtézik az isteni törvényt és így elviselhetetlenül nehéz lesz az élet a törvények megtartása miatt, másrészt: a törvény lényegét, szellemét megtagadva üres külsőségekben merül ki vallásosságuk és vallási gyakorlataikkal önmaguk és az emberek előtt akarnak tetszelegni.

A mai evangéliumban nem mi vagyunk a bíráló elsődleges címzett-

jei, de ma Jézus szavai felénk hangzanak, nekünk szólnak.

Ma is, minden intézményben, egyházban, testületben, pártban megtalálható „Mózes széke”. Sokan, akik ahhoz az intézményhez tartoznak, ahová tartoznak, megteszik, megtartják legalább színleg, amit, mint az intézmény „írástudói” „farizeusai” tanítanak. Őket a színleg cselekvésükért, a mások megtévesztésükért marasztalja el Jézus.

Sajnos ma is vannak olyanok, kisebb vagy nagyobb közösségek vezetői, sőt történelmünk folyamán nem egyszer, a közelmúltban is, országos vezetők is - akik szeretik övéik, a rájuk bízottak, s beosztottaik körében kiélni uralkodási és parancsolgatási hajlamaikat, alkalmazottait, s magát az egész népet újabb és újabb, már-már alig teljesíthető kötelességekkel, terhekkal megterhelni. Minden mások vállára terheket rakóra vonatkoznak az Úr Jézus szavai: „Jaj azoknak, akik elviselhetetlen nehéz terheket raknak az emberek vállára, de maguk egy újjal sem hajlandók mozdítani rajta.”

Elviselhetetlen terhet rakhat szülő a gyermeke, s gyermek a szülője vállára, hitvestárs a hitvestársára, munkatárs a munkatársára vállára, az országos vezető az egész nép vállára.

Vizsgálja meg ki-ki önmagát! Vajon terheket rak-e mások vállára, vagy ellenkezőleg: a mások vállán levő terhekből vesz át egy részt a sajátjára, hogy könnyítsen másokon.

Az előbbi farizeusi, az utóbbi krisztusi magatartás!

Azután nagyon sok dolgot mi hívők is azért teszünk, hogy lássák az emberek!

Legyünk csak őszinték! Valamennyien ilyenek vagyunk! Igaz nem egyforma mértékben, de valamennyien. Szinte már észre sem vesszük, de csaknem minden mozdulatunkba, szavunkba belejátszik az a gondolat, hogy mások is látják. Ritka ember, aki ugyanúgy viselkedik akkor is, ha biztos abban, hogy ezt senki sem látja, senki sem tudja meg.

Egymásnak öltözködünk, divatozunk, viselkedünk, vagyunk „rendes emberek”. Rögtön meg kell mondani, ez önmagában nem rossz dolog. Sőt nagyon is hasznos. Sajnos erkölcsi tekintetben nagyon gyengén állunk mi emberek. Minden kis segítség jól jön erkölcsi magatartásunk megtámogatására. Az a "látják az emberek" nem is olyan kis segítség! Csak utalásszerűen: Hány idős ember sorsa lenne sokkal sanyarúbb, ha nem félnének gyerekeik az ismerősök, s munkatársaik nyelvtől.

Csak akkor van baj, ha valaki emberi tekintetből tesz, vagy nem tesz valamit, s nem Isten, s törvényei iránti tiszteletből. Baj csak akkor van, ha sok a hivalkodó külsőség, bizonyos vallásos cselekedeteknek gépies sorozata és kevés az igazi bensőséges mély és alázatos vallásosság!

Gyakran megtörténik, hogy nemhívó emberek így nyilatkoznak: elegendem van a szenteskedő, jámbor kodó emberekből! Naponta koptatja a templom küszöbét, de úton- útfélen szórja másokra a rágalmakat. Lelkesen éneklei a szent énekeket a temp-

lomban, de odahaza nem válogatja meg a szavait. Medjugorjéba menet megtér, s visszatérve ott folytatja, ahol abba hagyta. Mindenki talál kivetnivalót, de saját szemében nem veszi észre a gerendát!

Az Úr Jézus igazi tanítványaitól messze idegen kell, hogy legyen ez a magatartás! Ez sajnos farizeusi vallásosság! Joggal éri hát kritika!

Az Úr Jézus tanítványainak nem úgy kell az emberek előtt vallásosságunk előírásait képviselniük, miként a farizeusok képviselték. Külsőségekben. Mindenki által jól látható imaszíjakhoz rögzített dobozokban. Hanem szívükbe vésve, szívükbe írva, életükben naponként megvalósítva kell hordozniuk Isten törvényét az emberek között!

Minden kor keresztényének szólnak Krisztus eme szavai is: Ti ne hívassátok magatokat Mesternek, mert egy a Ti mesteretek, ti pedig mind testvérei vagytok egymásnak! Valóban testvéreként szeretjük egymást?

A mai evangéliumi szakasz krisztusi tanítása értelmében: Atya igazában a mennyei Atya, a jó Isten, és Mester, az emberiség egyetlen tanítója: Üdvözítőnk Jézus Krisztus.

Az igazi keresztény végső-soron nem önmagára hívja fel a ma élő ember figyelmét, hanem Jézus Krisztusra, s a mennyei Atyára. Egy kép-mutató, erejét fitogtató első helyekért, hatalomért verekedő világban, mi hívó keresztények legyünk az alázatos és szelídszívű Jézusnak hiteles követői. Legyünk egy-egy hitelesítő pecsét az evangéliumon! Amen

F. F.